

Ο ΑΛΑΝΤΙΝ ἢ ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΛΥΧΝΑΡΙ

Ο Αλαντίν ήταν ο γιος του Μουσταφά, ενός φτωχού ράφτη σε μια από τις πλούσιες επαρχίες της Κίνας. Όταν το αγόρι μεγάλωσε αρκετά για να μάθει ένα επάγγελμα, ο πατέρας του τον πήρε στο εργαστήριό του. Αλλά ο Αλαντίν, που ήταν τεμπελάκος, αγαπούσε περισσότερο να παίζει παρά να εργάζεται και περνούσε τις ημέρες του παίζοντας στους δρόμους μαζί με άλλα αγόρια το ίδιο τεμπέληδες μ' αυτόν.

Ο πατέρας του πέθανε ενώ ήταν πολύ μικρός, αλλά αυτός συνέχιζε την ανόητη συμπεριφορά του, και η μητέρα του αναγκάστηκε να υφαίνει.... βαμβάκι νύχτα-μέρα για να συντηρεί τον εαυτό της και τον ίδιο.

Όταν αυτός ήταν περίπου δεκαπέντε ετών, ήταν μια μέρα που έπαιζε στους δρόμους με τους συντρόφους του. Ένας ξένος που περνούσε σταμάτησε και τον κοίταξε. Αυτός ο ξένος ήταν ένας διάσημος Αφρικανός Μάγος, ο οποίος, έχοντας ανάγκη βοήθειας από κάποιο ανίδεο πρόσωπο, σύντομα δαισιθάνθηκε, παρά γνώριζε ότι ο Αλαντίν, από το ύφος του, τους τρόπους και την εμφάνιση, ότι ήταν ένα άτομο με μικρή σύννεση, και πολύ κατάλληλος να τον κάνει υποχείριό του. Ο μάγος επιδέξια ερεύνησε κάποια άτομα που βρισκόντουσαν κοντά, για το όνομα και τον χαρακτήρα του Αλαντίν, και οι απαντήσεις απέδειξαν σ' αυτόν ότι είχε κρίνει σωστά το αγόρι.

Ο ξένος τώρα, στριμώχτηκε ανάμεσα στο πλήθος των νεαρών, ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Αλαντίν και είπε, «Καλό μου νεαρέ, δεν είσαι εσύ ο γιος του Μουσταφά, του ράφτη;»

«Ναι, κύριε,» είπε ο Αλαντίν, «αλλά ο πατέρας μου έχει πεθάνει εδώ και πολύ καιρό.»

«Αλίμονο!» φώναξε, «τι δυσάρεστα νέα! Είμαι ο αδελφός του πατέρα σου, παιδί μου. Βρισκόμουν πολλά χρόνια στο εξωτερικό, και τώρα που επέστρεψα σπίτι με την ελπίδα να τον δω, μου λες ότι αυτός είναι νεκρός!»

Και εν τω μεταξύ δάκρυα κατρακυλούσαν στα μάγουλα του ξένου και το στήθος του φούσκωνε από αναστεναγμούς. Έπειτα βγάζοντας το πορτοφόλι του έδωσε στον Αλαντίν δύο χρυσά νομίσματα. «Πάρε αυτά, αγόρι μου,» είπε, «για την μητέρα σου. Πες της ότι θα έλθω και θα την δω απόψε, και θα δειπνήσω μαζί της.»

Ευχαριστημένος με τα χρήματα, ο Αλαντίν έτρεξε σπίτι στην μητέρα του. «Μητέρα,» είπε «έχω ένα θείο;» Η μητέρα του, του είπε ότι δεν είχε, οπότε ο Αλαντίν έβγαλε τα χρήματα και της είπε ότι ένας άνδρας, ο οποίος είπε ότι ήταν αδελφός του πατέρα του επρόκειτο να έλθει και να δειπνήσει μαζί της το ίδιο βράδυ. Εντελώς σαστισμένη η καλή γυναίκα ξεκίνησε για την αγορά, όπου αγόρασε προμήθειες και ήταν απασχολημένη με την προετοιμασία του βραδινού, όταν ο μάγος χτύπησε την πόρτα. Αυτός μπήκε, ακολουθούμενος από ένα αχθοφόρο που κουβαλούσε νόστιμα φρούτα όλων των ειδών και γλυκίσματα για επιδόρπιο και κάμποσα μπουκάλια κρασί.

Αφού ο μάγος έδωσε ότι είχε φέρει στα χέρια του Αλαντίν, αυτός χαιρέτησε την μητέρα του, και ζήτησε να του δείξουν το μέρος που ο αδελφός του ο Μουσταφά συνήθιζε να κάθεται. Και όταν αυτή το έκανε, αυτός γονάτισε και φίλησε το μέρος αρκετές φορές, λέγοντας, με δάκρυα στα μάτια του, «Φτωχέ μου αδελφέ, πόσο δυστυχισμένος είμαι που δεν μπόρεσα να φτάσω εγκαίρως να σ' αγκαλιάσω για τελευταία φορά!»

Μόλις αυτοί κάθισαν να δειπνήσουν, αυτός έδωσε στην μητέρα του Αλαντίν μια περιγραφή των ταξιδιών του, λέγοντας ότι έλειπε από το σπίτι επί σαράντα χρόνια, για να δει τα θαύματα μακρινών χωρών. Έπειτα γυρίζοντας προς την μεριά του Αλαντίν, τον ρώτησε το όνομα του: «Με φωνάζουν Αλαντίν,» είπε αυτός. «Δοιπόν, Αλαντίν» απάντησε ο μάγος, «τι επάγγελμα ακολουθείς; Είναι κάποια τέχνη;»

Σ' αυτή την ερώτηση ο Αλαντίν κρέμασε το κεφάλι του και δεν πτοήθηκε όταν η μητέρα του απάντησε, «Ο Αλαντίν είναι τεμπελάκος, ο πατέρας του πάλεψε όσο μπορούσε να τον μάθει την τέχνη του, αλλά δεν τα κατάφερε και από το θάνατό του, παρά τα όσα του λέω, δεν κάνει τίποτα παρά να ραχατεύει στους δρόμους, έτσι απελπίζομαι αν ποτέ καταφέρει κάτι καλό.»

Μ' αυτά τα λόγια η φτωχή γυναίκα, ξέσπασε σε κλάματα και ο μάγος γυρνώντας προς τον Αλαντίν, είπε: «Αυτό δεν είναι σωστό, ανιψιέ, εσύ πρέπει να σκεφτείς να βοηθήσεις τον εαυτό σου και να κερδίζεις τα προς το ζην και θα σε βοηθήσω όσο μπορώ. Τι νομίζεις, ν' αγοράσω ένα μαγαζί και να

το εξοπλίσω για σένα;» Ο Αλαντίν καταχάρηκε με την ιδέα, γιατί σκέφτηκε ότι χρειαζόταν λίγος κόπος...
...για να κρατήσει ένα μαγαζί και είπε στο θείο του ότι αυτό θα του ταίριαζε καλύτερα από οτιδήποτε άλλο.

«Θα σε πάρω μαζί μου αύριο,» είπε ο μάγος, «να σε ντύσω τόσο όμορφα όσο οι καλύτεροι έμποροι στην πόλη και κατόπιν θα ανοίξουμε ένα μαγαζί.»

Η μητέρα του Αλαντίν τον ευχαρίστησε εγκάρδια και παρακάλεσε τον Αλαντίν να φερθεί έτσι ώστε να φανεί αντάξιος της καλής τύχης που του υποσχέθηκε ο καλός του θείος.

Την επόμενη ημέρα ο ξένος κάλεσε τον Αλαντίν όπως είχε υποσχεθεί και τον οδήγησε σ' ένα εμπορικό, όπου πουλιόντουσαν έτοιμα ρούχα που ταίριαζαν σ' όλα τα είδη των ανθρώπων. Έπειτα πρόετρεψε τον Αλαντίν να δοκιμάσει τα πιο όμορφα κοστούμια και διαλέγοντας ένα που επίσης προτιμούσε και ο Αλαντίν, αυτός πλήρωσε τον έμπορο της μετρητοίς. Έπειτα ο υποτιθέμενος θείος πήρε τον Αλαντίν να επισκεφθούν την αγορά και τα χάνια όπου βρισκόντουσαν οι ξένοι έμποροι και τα πιο λαμπρά τζαμιά και έδωσε προς τιμήν του ένα χαρούμενο γλέντι το βράδυ.

Όταν η μητέρα του Αλαντίν τον είδε να επιστρέφει ντυμένος τόσο όμορφα και με τόσο όμορφες διηγήσεις για την συντροφιά που βρέθηκε, αυτή γέμισε από χαρά. «Γενναιόδωρε αδελφέ,» φώναξε στο μάγο, «Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω αρκετά για την καλοσύνη σου, μακάρι να ζήσεις πολλά χρόνια για να δεις την ευγνωμοσύνη του γιου μου.»

«Ο Αλαντίν,» απάντησε αυτός, «είναι ένα καλό αγόρι. Δείχνει να προσέχει όσα του λέω. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτός θα γίνει αυτό που επιθυμούμε. Λυπάμαι μόνο για ένα πράγμα, ότι δεν μπορώ να νοικιάσω το μαγαζί για τον Αλαντίν αύριο, καθώς είναι Παρασκευή, και όλοι οι έμποροι θα λείπουν. Εμείς, όμως, θα στήσουμε την δουλειά το Σάββατο και εγώ θα έλθω εδώ αύριο να πάρω τον Αλαντίν και θα του δείξω τους δημόσιους κήπους έξω απ' την πόλη.»

Το επόμενο πρωί ο Αλαντίν σηκώθηκε και ντύθηκε πολύ νωρίς, τόσο ανυπόμονος ήταν να δει το θείο του. Σύντομα τον είδε να έρχεται και έτρεξε να τον συναντήσει. Ο μάγος τον χαιρέτισε εγκάρδια. «Έλα, καλό μου αγόρι,» είπε μ' ένα χαμόγελο, «Εγώ σήμερα θα σου δείξω μερικά πολύ όμορφα πράγματα.»

Έπειτα αυτός τον οδήγησε ανάμεσα από μερικούς όμορφους κήπους με μεγάλα σπίτια να στέκονται ανάμεσά τους. Ο Αλαντίν δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να αναφωνεί μπροστά στην ομορφιά τους και έτσι ο θείος του, βαθμηδόν τον οδήγησε μακρύτερα όλο και μακρύτερα στην εξοχή. Σύντομα βλέποντας ότι ο Αλαντίν κουράστηκε, τον διέταξε να καθίσει σ' ένα από εκείνους τους κήπους δίπλα σε μια στέρνα με καθαρό νερό και βγάζοντας από ένα κομμάτι λινού υφάσματος, που ήταν δεμένο στην ζώνη του, λίγο κέικ

και φρούτα, είπε στο αγόρι να τα φάει και στην διάρκεια έδινε σ' αυτό πολλές καλές συμβουλές.

Έπειτα εξαπατώντας τον με καλοσυνάτη συμπεριφορά και ευχάριστη κουβέντα προέτρεψε τον Αλαντίν να τον ακολουθήσει πιο μακριά και αυτοί βάδισαν έως ότου έφθασαν σε μια στενή κοιλάδα τριγυρισμένη από βουνά.

Αυτό ήταν το σημείο που ο μάγος ήθελε ανέκαθεν να φθάσει και στο οποίο έφερε τον Αλαντίν για ένα δικό του μυστικό σκοπό.

«Εμείς τώρα θα πάμε πιο μακριά,» είπε στον Αλαντίν, «και εγώ θα σου δείξω μερικά ασυνήθιστα θαύματα, τα οποία κανείς εκτός από σένα δεν έχει δει. Εγώ τώρα πρόκειται ν' ανάψω μια φωτιά κι εσύ εν τω μεταξύ μάζεψε όλα τα ξερά κλαδιά και φύλλα που μπορείς να βρεις, για ν' ανάψουμε τη φωτιά.

Υπήρχαν τόσα πολλά ξερόκλαδα σκορπισμένα τριγύρω, ώστε ο Αλαντίν πολύ σύντομα συγκέντρωσε περισσότερα από τα αναγκαία, όσο ο μάγος άναβε το σπίρτο του. Αυτός έπειτα τα έβαλε στη φωτιά και μόλις αυτά λαμπάδιασαν, αυτός έριξε πάνω τους ένα συγκεκριμένο άρωμα που είχε έτοιμο στο χέρι του. Ένας πυκνός καπνός σηκώθηκε, ενώ ο μάγος.....ψιθύριζε μερικά παράξενα λόγια. Την ίδια στιγμή το έδαφος σειστήκε ελαφρά, και ανοίγοντας στο σημείο που στεκόντουσαν, φανέρωσε ένα τετράγωνο βράχο περίπου ενάμισι μέτρο μήκος, μ' ένα μπρούτζινο χαλκά τοποθετημένο στο κέντρο του.

Ο Αλαντίν κατατρόμαξε και ήταν έτοιμος να το σκάσει, όταν ο Αφρικανός του έδωσε ξαφνικά ένα χτύπημα στ' αυτί τόσο δυνατό που τον έριξε κατάχαμα και παραλίγο να του σπάσει μερικά από τα δόντια του. Ο καημένος ο Αλαντίν, με δάκρυα στα μάτια και τρέμοντας ολάκερος, σηκώθηκε.

«Αγαπημένε μου θείε,» φώναξε, «τι έκανα ώστε ν' αξίζω ένα τόσο δυνατό χτύπημα;» «Έχω αρκετούς λόγους γι αυτό,» απάντησε ο μάγος. «Εσύ μόνο θα με υπακούς και δεν θα το μετανιώσεις. Κάτω απ' αυτό το βράχο υπάρχει ένας μεγάλος κρυφός θησαυρός, που θα σε κάνει πλουσιότερο κι από πολλούς βασιλιάδες, εάν εσύ είσαι υπάκουος και προσεκτικός σ' ότι σου λέω.»

Ο Αλαντίν είχε κατανικήσει τώρα το φόβο του. «Καλά,» είπε, «τι πρέπει να κάνω;

Πες μου, είμαι έτοιμος να υπακούσω σ' όλα!» «Καλά τα λες!» απάντησε ο μάγος, «έλα κοντά μου λοιπόν, πιάσε αυτό το χαλκά και σήκωσε το βράχο.»

Προς έκπληξη του Αλαντίν, ο βράχος σηκώθηκε χωρίς δυσκολία και έπειτα αυτός μπόρεσε να δει ένα μικρό άνοιγμα περίπου τρία με τέσσερα πόδια βαθύ και στο βάθος του οποίου υπήρχε μια μικρή πόρτα με σκαλοπάτια που οδηγούσαν ακόμη βαθύτερα.

«Εσύ πρέπει τώρα,» είπε ο μάγος, «να κατεβείς σ' αυτή τη σπηλιά και όταν εσύ φτάσεις στο τέρμα των σκαλοπατιών, εσύ θα δεις μια ανοιχτή πόρτα που οδηγεί σε τρεις μεγάλες αίθουσες. Στην καθεμιά απ' αυτές θα δεις γύρω σου,

τέσσερα μπρούτζινα δοχεία μεγάλα σαν βαρέλια, γεμάτα με χρυσό κι ασήμι, αλλά εσύ πρέπει να προσέξεις ιδιαίτερα να μην αγγίξεις κάποιο απ' αυτά.

Όταν μπεις στη πρώτη αίθουσα, μάζεψε τα ρούχα σου και δέσε τα γύρω σου. Έπειτα συνέχισε στην δεύτερη χωρίς να σταματήσεις, και από εκεί με τον ίδιο τρόπο στην τρίτη. Πάνω απ' όλα, λάβε υπ' όψιν σου και πρόσεχε να μην βαδίζεις κοντά στους τοίχους, ούτε καν να τους αγγίξεις με τα ρούχα σου, γιατί αν κάποιο κομμάτι απ' τα ρούχα σου, τους αγγίξει τυχαία, θα έχει σαν επακόλουθο τον άμεσο θάνατό σου.

Στο τέλος της τρίτης, υπάρχει μια πόρτα που οδηγεί σ' ένα κήπο φυτεμένο με πανέμορφα δέντρα, γεμάτα όλα τους με φρούτα. Προχώρα κατευθείαν μπροστά, και ακολούθησε το μονοπάτι που θα δεις και το οποίο θα σε οδηγήσει στο βάθος μιας σειράς από πενήντα σκαλοπάτια, στην κορυφή των οποίων υπάρχει ένας εξώστης.

Όταν θα φτάσεις στον εξώστη, εσύ θα δεις μια κόγχη μπροστά σου, στην οποία υπάρχει ένα αναμμένο λυχνάρι. Πάρε το λυχνάρι και σβήσε το. Έπειτα πέταξε το φυτίλι και το υγρό που περιέχει και βάλτο στον κόρφο σου. Όταν κάνεις αυτό, φέρε αυτό σε μένα. Μην φοβηθείς ότι θα λεκιάσεις το ρούχο σου, καθώς αυτό που υπάρχει στο λυχνάρι δεν είναι λάδι, και όταν εσύ το πετάξεις, το λυχνάρι θα στεγνώσει αμέσως. Αν εσύ θέλεις πάρα πολύ να μαζέψεις μερικά φρούτα απ' τον κήπο, μπορείς να το κάνεις, και δεν υπάρχει τίποτα που μπορεί να σ' εμποδίσει από το να πάρεις όσα θέλεις.»

Όταν ο μάγος έδωσε αυτές τις οδηγίες στον Αλαντίν, έβγαλε ένα δαχτυλίδι που φορούσε σ' ένα από τα δάχτυλά του και το φόρεσε στον υποτιθέμενο ανιψιό του, λέγοντας του, ταυτόχρονα, ότι αυτό ήταν για να τον ασφαλίσει ενάντια σε κάθε κακό που θα μπορούσε διαφορετικά να του συμβεί. Και πάλι τον διέταξε να είναι προσεκτικός με όλα όσα του είπε. «Πήγαινε, παιδί μου,» .....πρόσθεσε, «κατέβαινε θαρραλέα. Εμείς τώρα θα γίνουμε κι οι δυο μας πάρα πολύ πλούσιοι για το υπόλοιπο της ζωής μας.

Ο Αλαντίν πήδησε μέσα στο άνοιγμα με προθυμία και κατέβηκε τα σκαλοπάτια ως το τέρμα. Αυτός βρήκε τις τρεις αίθουσες ακριβώς όπως του είχε πει ο μάγος. Τις διέσχισε με μεγάλη προσοχή, καθώς φοβόταν μήπως σκοτωνόταν αν δεν πρόσεχε. Συνέχισε στον κήπο και ανέβηκε στον εξώστη χωρίς να σταματήσει. Πήρε την λάμπα, που βρισκόταν αναμμένη στην κόγχη, έχυσε το περιεχόμενό της, και παρατηρώντας ότι ήταν όπως του είχε πει ο μάγος, εντελώς στεγνή, την έβαλε στον κόρφο του.

Κατόπιν αυτός κατέβηκε τον εξώστη και σταμάτησε στον κήπο να εξετάσει τα φρούτα που είχε δει για ένα λεπτό καθώς περνούσε. Τα δέντρα αυτού του κήπου ήταν όλα γεμάτα από τα πιο ασυνήθιστα φρούτα. Κάθε δέντρο ήταν φορτωμένο από φρούτα σε διαφορετικό χρώμα. Μερικά ήταν λευκά, άλλα απαστράπτοντα και διαφανή σαν κρύσταλλα, μερικά ήταν κόκκινα σε διάφορες αποχρώσεις, άλλα πράσινα, μπλε, βιολετί, μερικά με μια κιτρινωπή απόχρωση, εν ολίγοις σχεδόν κάθε χρώμα. Τα λευκά ήταν μαργαριτάρια, τα αστραφτερά και διαφανή ήταν διαμάντια, τα σκούρα κόκκινα ήταν

ρουμπίνια, τα πιο απαλά, μια ιδιαίτερη απόχρωση του κόκκινου λεγόντουσαν μπαλάς, τα πράσινα ήταν σμαράγδια, τα μπλε ήταν τουρκουάζ, τα βιολέ αμέθυστοι, κι εκείνα με την κίτρινη απόχρωση ζαφείρια. Κατά τον ίδιο τρόπο, όλα τα άλλα πολύχρωμα φρούτα ήταν ποικιλίες πολυτίμων λίθων και όλα τους ήταν του μεγαλύτερου μεγέθους και πιο τέλεια απ' όσα είχε ποτέ δει κανείς στον κόσμο.

Ο Αλαντίν ήταν πολύ μικρός για να γνωρίζει την αξία τους και σκέφτηκε ότι αυτά ήταν μόνο κομμάτια χρωματιστού γυαλιού. Η ποικιλία όμως, και η αντίθεση των.....τόσο πολύ όμορφων χρωμάτων, καθώς και η λαμπρότητα και το πέραν του συνηθούς μέγεθος του κάθε είδους, χωρίς αμφιβολία τον έβαλαν στον πειρασμό να μαζέψει μερικά απ' αυτά. Και αυτός πήρε αρκετά από κάθε χρώμα, ώστε γέμισε και τις δυο του τσέπες, καθώς και τα δυο καινούργια του πορτοφόλια που του είχε αγοράσει ο μάγος την ίδια ώρα που του έκανε δώρο τα καινούργια του ενδύματα. Και καθώς οι τσέπες του οι οποίες ήταν ήδη γεμάτες, δεν χωρούσαν τα δυο του πορτοφόλια, αυτός τα έδεσε σε κάθε πλευρά της ζώνης του, ή ζωναριού του, και τύλιξε επίσης μερικά στις πτυχές του, καθώς αυτό ήταν μεταξωτό και το γέμισε. Μ' αυτό τον τρόπο τα κουβάλησε και δεν μπορούσαν να πέσουν. Αυτός ακόμα δεν ξέχασε να βάλει πολλά στο στήθος του, ανάμεσα στο μανδύα του και το πουκάμισο.

Φορτωμένος μ' αυτό τον τρόπο με τον πιο μεγάλο θησαυρό, αν και αδαής για την αξία του, ο Αλαντίν βγήκε βιαστικά μέσα από τις τρεις αίθουσες, γιατί δεν μπορούσε να κάνει τον Αφρικανό μάγο να περιμένει πάρα πολύ. Αφού τις διέσχισε με την ίδια προσοχή όπως πριν, αυτός άρχισε το ανέβασμα των σκαλοπατιών απ' όπου κατέβηκε και έφτασε στην είσοδο της σπηλιάς, όπου ο μάγος τον περίμενε ανυπόμονα.

Μόλις ο Αλαντίν τον διέκρινε του φώναξε, «Δώσε μου το χέρι σου, θείε, να με βοηθήσεις ν' ανέβω.» «Είναι καλύτερα, αγαπητό μου αγόρι,» απάντησε ο μάγος, «να μου δώσεις πρώτα το λυχνάρι, καθώς αυτό θα σε δυσκολέψει.» «Δεν είναι καθόλου εμπόδιο,» είπε ο Αλαντίν, «και θα σου το δώσω όταν βγω έξω.» Ο μάγος επέμενε στην επιθυμία του ν' αποκτήσει το λυχνάρι πριν βοηθήσει τον Αλαντίν να βγει απ' την σπηλιά, αλλά ο δεύτερος ήταν τόσο φορτωμένος με τα φρούτα των δέντρων, που αρνιόταν εντελώς να το δώσει αν δεν έβγαινε από την σπηλιά. Ο Αφρικανός μάγος βρέθηκε τότε σε βαθιά απόγνωση από την επίμονη άρνηση που προέβαλλε το αγόρι και κυριεύτηκε από άγρια οργή.

Έτσι αυτός έριξε λίγο άρωμα πάνω στην φωτιά, την οποία φρόντιζε να παραμένει αναμμένη και είχε μόλις σχεδόν συλλαβίσει δυο μαγικές λέξεις, πριν ο βράχος, ο οποίος χρησιμοποιείτο για να σφραγίζει την είσοδο της σπηλιάς, γύρισε στην θέση του, με όλο το χώμα που τον σκέπαζε, ακριβώς στην ίδια θέση που βρισκόταν όταν ο μάγος και ο Αλαντίν πρωτόφτασαν εκεί.

Ο Αλαντίν, που δεν περίμενε αυτή την απαίσια πράξη από τον υποτιθέμενο θείο, μετά απ' όλη αυτή την γενναιοδωρία και καλοσύνη του, τρομοκρατήθηκε και εξεπλάγη περισσότερο απ' όσο λέγεται. Όταν αυτός

ανακάλυψε ότι ήταν θαμμένος ζωντανός, φώναξε δυνατά το θείο του χιλιάδες φορές, λέγοντας του ότι ήταν έτοιμος να του δώσει το λυχνάρι. Αλλά οι φωνές του ήταν μάταιες και μη έχοντας άλλους τρόπους για ν' ακουστεί, παρέμεινε σε απόλυτο σκοτάδι. Όταν τα δάκρυά του επιτέλους σταμάτησαν, κατέβηκε στο τέρμα της σειράς των σκαλοπατιών, σκοπεύοντας να πάει προς το ξέφωτο του κήπου, όπου βρισκόταν προηγουμένως.

Αλλά οι τοίχοι, που είχαν ανοίξει με μάγια, ήταν τώρα κλειστοί με τον ίδιο τρόπο. Έψαξε γύρω του δεξιά και αριστερά μερικές φορές, αλλά δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψει το παραμικρό άνοιγμα. Κατόπιν αυτός διπλασίασε τις φωνές και τα κλάματά του, κάθισε κάτω πάνω στην σκάλα της φυλακής του, χωρίς ίχνος ελπίδας ότι θα ξανάβλεπε ποτέ το φως της ημέρας και ήταν απολύτως βέβαιος ότι εδώ πρέπει να ήταν το τέλος του.

Ο Αλαντίν παρέμεινε επί δύο ημέρες σ' αυτή την κατάσταση, χωρίς φαΐ ή νερό. Την Τρίτη ημέρα, αισθανόμενος ότι ο θάνατος του ήταν κοντά, ύψωσε τα χέρια του και ενώνοντάς τα σαν σε προσευχή, είπε με δυνατό τόνο φωνής, «Δεν υπάρχει καμιά ισχύς ή δύναμη παρά μόνο στον παντοδύναμο Θεό.»

Μ' αυτή την κίνηση της ένωσης των χεριών του, συνέβη, χωρίς να το καταλάβει, να τρίψει το δαχτυλίδι, το οποίο του είχε φορέσει στο δάχτυλο ο Αφρικανός μάγος και τις ιδιότητες του οποίου ακόμα αγνοούσε. Έτσι που το έτριψε ένα πνεύμα με πελώριο κορμί και με τρομακτική όψη, υψώθηκε ξαφνικά εμπρός του σαν να βγήκε από τη γη. Αυτό ήταν τόσο ψηλό που το κεφάλι του άγγιζε την θολωτή οροφή και απηύθυνε τα εξής λόγια στον Αλαντίν: «Τι επιθυμείς; Είμαι έτοιμος να σε υπηρετήσω σαν σκλάβος, σαν σκλάβος αυτού που φοράει το δαχτυλίδι στο δάχτυλο του, εγώ και οι άλλοι σκλάβοι του δαχτυλιδιού.»

Αδύναμος και φοβισμένος και μετά βίας τολμώντας να ελπίζει, ο Αλαντίν φώναξε, «Οποιοσδήποτε και να είσαι, βγάλε με, αν μπορείς έξω απ' αυτό το μέρος!» Σχεδόν μόλις είπε αυτά, βρέθηκε έξω από την σπηλιά, στο ίδιο σημείο που τον είχε αφήσει ο μάγος. Μη τολμώντας να πιστέψει στην καλή του τύχη, σηκώθηκε τρέμοντας και βλέποντας την πόλη να απλώνεται στο βάθος, επέστρεψε από τον ίδιο δρόμο που είχε έλθει. Ο μακρύς κουραστικός δρόμος τον βρήκε στην πόρτα της μητέρας του και όταν έφτασε ήταν λιπόθυμος από πείνα και κούραση.

Η μητέρα του, όμως, που η καρδιά της είχε σχεδόν ραγίσει από το χαμό του, τον υποδέχτηκε εγκάρδια και με χαρά και τον αναζωογόνησε με φαγητό και κρασί. Όταν ένιωσε καλύτερα πάλι, είπε στην μητέρα του, τι συνέβη, και της έδειξε την λάμπα και τα χρωματιστά φρούτα και το όμορφο δαχτυλίδι στο δάχτυλό του. Η μητέρα του, όμως, πολύ λίγο νοιάστηκε για τα κοσμήματα, καθώς ήταν τελείως ανίδη για την αξία τους, έτσι ο Αλαντίν τα έβαλε όλα πίσω από ένα από τα μαξιλάρια του καναπέ στον οποίο καθόντουσαν. Αυτή, όμως, ένιωσε το μεγαλύτερο τρόμο για την κακοήθεια του μάγου, έτσι αυτή κι ο Αλαντίν πήγαν να ξεκουραστούν γεμάτοι ευγνωμοσύνη για την τυχερή του διαφυγή.

Το επόμενο πρωί, όταν ξύπνησε ο Αλαντίν, η πρώτη του σκέψη ήταν ότι ένιωθε πολύ πεινασμένος και ότι θα του άρεσε να φάει κάτι για πρωινό. «Αλίμονο, παιδί μου,» απάντησε η μητέρα του, «Δεν έχω ούτε μια μπουκιά ψωμί να σου δώσω. Εσύ έφαγες χθες το βράδυ όλα τα ελάχιστα υπολείμματα του φαγητού στο σπίτι. Έχε, όμως, λίγη υπομονή και δεν χρειαστεί πολλή ώρα, ώσπου να σου φέρω κάτι. Εγώ έχω ένα κομμάτι πανί υφασμένο, θα πάω και θα το πουλήσω και θ' αγοράσω κάτι για το δείπνο σου.»

«Κράτα το πανί σου μητέρα,» είπε ο Αλαντίν, «για μια άλλη φορά και δώσε μου το λυχνάρι που έφερα μαζί μου χθες. Θα πάω και θα την πουλήσω και τα χρήματα που θα πιάσει θα μας προμηθεύσουν πρωινό και γεύμα και ίσως και βραδινό.»

Η μητέρα του Αλαντίν πήρε το λυχνάρι από το μέρος που το είχε βάλει. «Εδώ είναι,» είπε στο γιο της, «αλλά αυτό είναι νομίζω, πολύ λερωμένο, αν το καθαρίζα λιγάκι, ίσως να μπορούσα να το πουλήσω κάτι παραπάνω.» Αυτή κατόπιν πήρε λίγο νερό και λεπτή άμμο για να το καθαρίσει. Αλλά μόλις είχε αρχίσει να τρίβει το λυχνάρι, όταν αμέσως, και ενώ ο γιος της ήταν παρών, ένα αποκρουστικό γιγαντόσωμο πνεύμα υψώθηκε από το έδαφος μπροστά της και φώναξε με μια φωνή δυνατή σαν κεραυνός, «Τι επιθυμείς; Είμαι έτοιμος να σε υπηρετήσω σαν σκλάβος, και σκλάβος εκείνων που έχουν το λυχνάρι, και εγώ και οι άλλοι σκλάβοι του λυχναριού.» Η μητέρα του Αλαντίν ένιωσε πολύ τρομοκρατημένη για να μιλήσει, αλλά ο Αλαντίν, που μια φορά είχε ξαναδεί παρόμοια παρουσία στην σπηλιά, δεν έχασε ούτε το λογικό του ούτε την κρίση του. Αρπάζοντας το λυχνάρι, απάντησε με σταθερό τόνο φωνής, «Είμαι πεινασμένος, φέρε μου κάτι να φάω.»

Το πνεύμα εξαφανίστηκε και επέστρεψε ένα λεπτό αργότερα μ' ένα μεγάλο ασημένιο δίσκο, που κουβαλούσε στο κεφάλι του και δώδεκα σκεπασμένα πιάτα από το ίδιο υλικό γεμάτους με τα πιο όμορφα κρεατικά, αραδιασμένα με τάξη και έξη καρβέλια άσπρα σαν το χιόνι επάνω σε κάθε πιάτο. Δυο μπουκάλια με το πιο εξαιρετικό κρασί και δυο ασημένιες κούπες στα χέρια του. Τα τοποθέτησε όλα πάνω στο τραπέζι και εξαφανίστηκε στη στιγμή.

Όταν η μητέρα του Αλαντίν συνήλθε από τον τρόμο της, κάθισαν κι οι δυο τους για το γεύμα με την μεγαλύτερη ευχαρίστηση, γιατί ποτέ πριν αυτοί δεν είχαν ξαναφάει τόσο εξαιρετικά κρέατα ή δει τόσο θαυμάσια πιάτα. Τα περισσεύματα αυτής της γιορτής τους εφοδίασαν με φαγητό για μερικές ημέρες, και όταν τελείωσαν ο Αλαντίν πούλησε τα ασημένια πιάτα ένα προς ένα για την συντήρησή τους. Μ' αυτό τον τρόπο αυτοί έζησαν ευτυχισμένα για μερικά χρόνια, γιατί ο Αλαντίν λογικεύτηκε από την περιπέτεια του και τώρα συμπεριφερόταν με την μεγαλύτερη σοφία και σύνεση. Αυτός φρόντισε να επισκεφτεί τα κύρια καταστήματα και δημόσια μέρη, μιλώντας μόνο με σοφούς και συνετούς ανθρώπους και μ' αυτό τον τρόπο αυτός συγκέντρωσε πολλή σοφία και εξελίχθηκε σ' ένα ευγενή και όμορφο νεαρό ταυτόχρονα.

Μια μέρα, καθώς βάδιζε στην πόλη, ο Αλαντίν άκουσε μια ανακοίνωση του Σουλτάνου, που διέταζε όλους τους ανθρώπους να κλείσουν τα καταστήματα τους και να παραμείνουν στα σπίτια τους, έως ότου η Πριγκήπισσα

Μπαντρουμπαλντούρ, η κόρη του Σουλτάνου, περάσει για τα λουτρά και επιστρέψει.

Ο Αλαντίν σπεύδοντας μαζί με το πλήθος των ανθρώπων που έτρεχαν βιαστικά στα σπίτια τους, βρέθηκε στο κατώφλι ενός μεγάλου κτιρίου το οποίο υπέθεσε ότι είναι τα λουτρά όπου αναμενόταν η πριγκήπισσα.

Αυτός αμέσως στάθηκε πίσω απ' την πόρτα, όπου αυτός ήταν βέβαιος ότι δεν θα γινόταν αντιληπτός και όπου θα είχε την δυνατότητα να δει την πριγκήπισσα καθώς περνούσε.

Αυτός χρειάστηκε να περιμένει αρκετά πριν αυτή φτάσει, με ένα μεγάλο πλήθος ακολούθων μαζί της, και καθώς αυτή πέρασε, παραμέρισε το βέλος της, με αποτέλεσμα ο Αλαντίν να μείνει έκθαμβος από την ομορφιά της. Αυτή ήταν πράγματι η πιο όμορφη πριγκήπισσα που είχε δει ποτέ και ο Αλαντίν την ερωτεύτηκε αμέσως.

Όταν τελικά, μετά από πολλή σκέψη αποφάσισε να εξομολογηθεί στην μητέρα του τον ερωτά του για την Πριγκήπισσα Μπαντρουμπαλντούρ, αυτή ξέσπασε σε γέλια.

«Αλοίμονο, γιε μου,» φώναξε, «Τι σκέφτεσαι; Εσύ σίγουρα έχεις χάσει το λογικό σου για να μιλάς έτσι.»

«Μητέρα,» απάντησε ο Αλαντίν, «Σε διαβεβαιώνω ότι δεν έχω χάσει τα λογικά μου, είμαι εντελώς στα μυαλά μου. Διαβλέπω πολύ καλά, ότι εσύ θα με περνάς για τρελό για τους πόνους μου, αλλά οτιδήποτε και να πεις, τίποτα δεν θα μ' εμποδίσει από το να ζητήσω την πριγκήπισσα Μπαντρουμπαλντούρ σε γάμο, απ' τον πατέρα της τον Σουλτάνο.»

«Αληθινά, γιε μου,» είπε η μητέρα του, «φαίνεται να ξεχνάς ότι ο πατέρας σου ήταν μόνο ένας φτωχός ράφτης. Και πράγματι, δεν ξέρω ποιος θα τολμήσει να πάει και να μιλήσει στον Σουλτάνο γι αυτό.» «Εσύ η ίδια πρέπει,» είπε αποφασιστικά. «Εγώ!» φώναξε η μητέρα του με μεγάλη έκπληξη, «Να πάω στον Σουλτάνο! Όχι εγώ βέβαια. Πώς να λάβω μέρος σε τέτοια ανοησία. Ξέρεις πολύ καλά ότι κανείς δεν μπορεί να ζητήσει κάτι απ' τον Σουλτάνο χωρίς να φέρει ένα πλούσιο δώρο και σαν φτωχοί άνθρωποι που είμαστε, που θα βρούμε ένα τέτοιο;»

Κατόπιν τούτου ο Αλαντίν είπε στην μητέρα του ότι ενώ μιλούσε με τους εμπόρους στην αγορά, αυτός φρόντισε να μάθει την αξία των πετραδιών του και εδώ και πολύ καιρό ήξερε ότι τίποτα απ' αυτά που είχαν στα μαγαζιά τους δεν ήταν το μισό τόσο όμορφο όσο εκείνα τα πετράδια που έφερε σπίτι απ' την μαγεμένη σπηλιά. Έτσι η μητέρα του, τα κουβάλησε απ' το συρτάρι που βρισκόντουσαν κρυμμένα για καιρό, και μαζί τα αράδιασαν σ' ένα πιάτο από φίνα πορσελάνη.

Κι δυο μητέρα και γιος έμειναν έκθαμβοι από το θαυμαστό αστραποβόλημα και λάμψη των πετραδιών και τα λαμπερά τους χρώματα και η μητέρα του

Αλαντίν, σίγουρη τώρα ότι το δώρο του γιου της ήταν ένα από εκείνα που δεν θα αποτύγχαναν να ευχαριστήσουν τον Σουλτάνο, συμφώνησε τελικά να κάνει το καθετί όπως επιθυμούσε ο γιος της. Αυτή πήρε το πορσελάνινο πιάτο, στο οποίο βρισκόντουσαν τα πετράδια και τον τύλιξε μ' ένα φίνο λινό ύφασμα. Αυτή κατόπιν πήρε ένα άλλο λιγότερο φίνο και έδεσε τις τέσσερις γωνίες του μαζί, έτσι ώστε αυτή μπορούσε να το μεταφέρει με λιγότερη δυσκολία. Κατόπιν αυτή ξεκίνησε προς μεγάλη χαρά του Αλαντίν και πήρε το δρόμο για το παλάτι του Σουλτάνου.

Ο Μεγάλος Βεζίρης, συνοδευόμενος από άλλους βεζιρηδες και υψηλούς αξιωματούχους της αυλής, είχε ήδη μπει πριν αυτή φτάσει στην πύλη. Το πλήθος που αποτελείτο από εκείνους που είχαν δουλειά στην Αυλή ήταν πολύ μεγάλο. Οι πόρτες ήταν ανοιχτές και αυτή μπήκε στην Αυλή με τους υπόλοιπους. Αυτό σχημάτιζε την πιο όμορφη αίθουσα, πολύ μεγάλη και ευρύχωρη, με μια μεγάλη και μεγαλοπρεπή είσοδο. Αυτή σταμάτησε και πήρε θέση ώστε αυτή να είναι απέναντι από τον Σουλτάνο, τον μεγάλο βεζίρη και άλλους αξιωματούχους, που σχημάτιζαν το συμβούλιο και απ' τις δυο πλευρές.

Αφού ακούστηκαν διάφορες υποθέσεις, ο Σουλτάνος και η αυλή του αποσύρθηκαν, χωρίς κανείς να έχει αντιληφθεί στο ελάχιστο την μητέρα του Αλαντίν. Μέρα με την ημέρα, η καλή γυναίκα επέστρεφε, έως ότου τελικά η υπομονή της και εμμονή άγγιξαν την καρδιά του Σουλτάνου και αυτός την κάλεσε για να ακούσει ποιο ήταν το πρόβλημα της.

Τρέμοντας, η μητέρα του Αλαντίν του μίλησε για το θράσος του γιου της και ικέτευσε τον οίκτο του Σουλτάνου γι αυτόν και την ίδια. Ο Σουλτάνος την άκουσε με καλοσύνη, έπειτα πριν της δώσει κάποια απάντηση στο αίτημα της, την ρώτησε τι είχε μαζί της δεμένο τόσο προσεκτικά στο λινό ύφασμα. Η μητέρα του Αλαντίν ξεδίπλωσε προσεκτικά τα υφάσματα, και ταπεινά απόθεσε τα αστραφτερά πετράδια εμπρός του.

Είναι αδύνατον να περιγράψουμε την έκπληξη και το ξάφνιασμα που ένιωσε αυτός ο μονάρχης όταν αυτός είδε συγκεντρωμένα σ' εκείνη τη πιατέλα τόση ποσότητα από τα πιο πολύτιμα, τέλεια και λαμπερά πετράδια, το μέγεθος των οποίων ήταν μεγαλύτερο απ' όσα είχε δει πριν. Για μερικά λεπτά τα κοιτούσε άφωνος. Όταν, όμως, άρχισε να συνέρχεται, πήρε τα δώρα απ' τα χέρια της μητέρας του Αλαντίν, και αναφώνησε μέσα σ' ένα παραλήρημα χαράς, «Α! πόσο όμορφα, πόσο εξαιρετικά πλούσια!»

Έπειτα στρεφόμενος προς τον μεγάλο Βεζίρη του, αυτός έδειξε σ' αυτόν τα πετράδια και μίλησε μαζί του για μερικά λεπτά. Έπειτα είπε στην μητέρα του Αλαντίν. «Καλή μου γυναίκα, εγώ πράγματι θα κάνω τον γιο σου ευτυχισμένο, παντρεύοντας τον με την πριγκίπισσα κόρη μου, μόλις αυτός μου στείλει σαράντα μεγάλες λεκάνες από ατόφιο χρυσάφι, εντελώς γεμάτες με το ίδιο είδος πραγμάτων με τα οποία ήδη αυτός μου έχει δωρίσει, που να τα μεταφέρουν ισάριθμοι μαύροι σκλάβοι, καθένας απ' τους οποίους θα οδηγείται από ένα λευκό σκλάβο, νέο, καλοκαμωμένο, όμορφο και πλούσια ντυμένο. Αυτές είναι οι όροι πάνω στους οποίους είμαι έτοιμος να του

χαρίσω την Πριγκίπισσα κόρη μου. Πήγαινε, καλή μου γυναίκα, και εγώ θα περιμένω έως ότου μου φέρεις την απάντησή του.»

Γεμάτη απογοήτευση, η μητέρα του Αλαντίν πήρε το δρόμο της επιστροφής και είπε στο γιο της τα νέα για την παράξενη επιθυμία του Σουλτάνου. Ο Αλαντίν χαμογέλασε μόνο και όταν η μητέρα του βγήκε έξω, αυτός πήρε το λυχνάρι και το έτριψε και όταν το Τζίνι παρουσιάστηκε στη στιγμή, ο Αλαντίν το διάταξε χωρίς χάσιμο χρόνου να φέρει το δώρο που πόθησε ο Σουλτάνος. Το Τζίνι είπε μόνο ότι οι διαταγές του θα εκτελεσθούν υπάκουα και εξαφανίστηκε.

Πολύ σύντομα, το Τζίνι επέστρεψε με σαράντα μαύρους σκλάβους, που ο καθένας κουβαλούσε πάνω στο κεφάλι του μια πλατιά χρυσή λεκάνη μεγάλου βάρους, γεμάτη μαργαριτάρια, διαμάντια, ρουμπίνια και σμαράγδια, τόσο πολύτιμα όσο και τα άλλα. Κάθε λεκάνη ήταν σκεπασμένη μ' ένα ύφασμα από ασημί κεντημένο με χρυσά λουλούδια. Όλοι εκείνοι οι σκλάβοι με τις χρυσές λεκάνες, μαζί με τους λευκούς, γέμισαν όλο το σπίτι, που ήταν μικρό, καθώς και την μπροστινή αυλή και τον κήπο πίσω από αυτό.

Η μητέρα του Αλαντίν επέστρεψε και σχεδόν λιποθύμησε, όταν αυτή είδε αυτό το μεγάλο πλήθος και όλη του την μεγαλοπρέπεια, αλλά ο Αλαντίν την παρακάλεσε να ακολουθήσει αμέσως την πομπή των σκλάβων ως το παλάτι και να παρουσιάσει στον Σουλτάνο την προίκα της Πριγκίπισσας.

Χωρίς καθυστέρηση οδήγησε τον πρώτο σκλάβο στο δρόμο όπου όλοι οι περαστικοί έτρεχαν να δουν και όσο η πομπή ήταν καθ' οδόν, το πλήθος ήταν τόσο μεγάλο που ο καθένας χρειαζόταν να κάνει στάση στο μέρος όπου αυτό συνέβαινε.

Όταν ο πρώτος από τους ογδόντα σκλάβους έφτασε στην πύλη της πρώτης αυλής του παλατιού, οι πορτιέρηδες έτρεξαν με μεγάλη βιασύνη, μόλις αυτοί αντιλήφθηκαν την καταπληκτική πομπή να πλησιάζει, να την ανοίξουν, καθώς αυτοί θεώρησαν τον πρώτο για ένα βασιλιά, τόσο πλούσια και μεγαλόπρεπα ήταν ντυμένος. Μόλις ο Σουλτάνος πληροφορήθηκε την παρέλαση και άφιξη εκείνων των σκλάβων, έδωσε διαταγές να τους επιτραπεί η είσοδος. Ως εκ τούτου, μόλις αυτοί παρουσιάστηκαν εμπρός του, αυτοί βρήκαν την πόρτα του παλατιού ανοιχτή. Αυτοί μπήκαν σε κανονική διάταξη, το ένα τμήμα δεξιά και το άλλο τμήμα αριστερά. Αφού όλοι βρέθηκαν στην μεγάλη αίθουσα και σχημάτισαν ένα μεγάλο ημικύκλιο μπροστά στο θρόνο του Σουλτάνου, καθένας απ' τους μαύρους σκλάβους τοποθέτησε την λεκάνη που κουβαλούσε πάνω στο χαλί. Αυτοί κατόπιν έσκυψαν τόσο χαμηλά, ώστε τα μέτωπά τους άγγιξαν το έδαφος. Οι λευκοί σκλάβοι επίσης με τον ίδιο τρόπο, εκτέλεσαν την ίδια τελετή. Αυτοί όλοι μετά σηκώθηκαν και στη διάρκεια που το έκαναν, οι μαύροι σκλάβοι ξεσκέπασαν επιδέξια τις λεκάνες που βρισκόντουσαν μπροστά τους και οι υπόλοιποι στεκόντουσαν με τα χέρια τους σταυρωμένα πάνω στο στήθος.

Η κατάπληξη του Σουλτάνου μπροστά σ' όλα αυτά τα πλούτη και την λαμπρότητα δύσκολα μπορεί κανείς να τη φανταστεί. Αφού ατένισε τους

σκλάβους με το λαμπερό σωρό των κοσμημάτων, είπε στην μητέρα του Αλαντίν, «Πήγαινε, καλή μου γυναίκα, και πες στον γιο σου ότι τον περιμένω με τα χέρια ανοιχτά να τον καλωσορίσω και να τον σφίξω στην αγκαλιά μου!»

Ο Αλαντίν χάρηκε τόσο με τα νέα που δύσκολα μπόρεσε να απαντήσει στην μητέρα του και πηγαίνοντας βιαστικά στο δωμάτιο του, αυτός έκλεισε την πόρτα και καλώντας το Τζίνι, το διάταξε να τον μεταφέρει αμέσως στα λουτρά. Αφού πλύθηκε και αρωματίστηκε από άορατα χέρια, αυτός ντύθηκε με ρούχα που έλαμπαν σαν τον ήλιο και το Τζίνι του έφερε ακόμη ένα λαμπρό άλογο και είκοσι σκλάβους να βαδίζουν κι από τις δυο μεριές στο δρόμο για το παλάτι του Σουλτάνου, όλοι τους κρατώντας πουγκιά με χρυσάφι να τα σκορπίζουν ανάμεσα στους ανθρώπους.

Αν υπήρχε ένα πλήθος προηγουμένως, τώρα ήταν δέκα φορές μεγαλύτερο που παρακολουθούσε τον Αλαντίν καθώς πήγαινε έφιππος για το παλάτι του Σουλτάνου και μάζευε τα χρυσά νομίσματα που τους έρριχναν οι σκλάβοι καθώς αυτός προχωρούσε. Ο Σουλτάνος κατέβηκε από το θρόνο του να τον χαιρετίσει και όλοι γιόρταζαν και χαίρονταν στο παλάτι.

Μετά το γεύμα ο δικαστής διατάχτηκε να συντάξει ένα συμβόλαιο γάμου μεταξύ του Αλαντίν και της Πριγκίπισσας Μπαντρομπαντούρ. Όταν τέλειωσαν, ο Σουλτάνος ρώτησε τον Αλαντίν εάν επιθυμούσε να παραμείνει στο παλάτι, να ολοκληρωθούν όλες οι τελετές εκείνης της ημέρας. «Κύριε,» απάντησε αυτός, «Είμαι όμως ανυπόμονος να γίνω άξιος κάτοχος όλων των ευεργετημάτων από την μεγαλειότητά σας, που σας ικετεύω να μου επιτρέψετε να περιμένω έως ότου να χτίσω ένα παλάτι για να υποδεχθώ σ' αυτό την Πριγκίπισσα, που θα είναι αντάξιο μ' αυτήν. Και γι αυτό το σκοπό, παρακαλώ αν είχατε την καλοσύνη να υποδείξετε ένα κατάλληλο μέρος γι αυτό κοντά στο δικό σας, γιατί οφείλω να είμαι έτοιμος να ανταποδώσω την εύνοια προς την μεγαλειότητά σας. Έπειτα δεν θα παραμελήσω τίποτα ώστε να τελειώσει με αμείωτη προσοχή.» «Γιε μου,» απάντησε ο Σουλτάνος, «διάλεξε όποιο μέρος νομίζεις κατάλληλο. Υπάρχει μια πελώρια έκταση μπροστά από το παλάτι μου, και εδώ και καιρό σκεπτόμουν πώς να την γεμίσω. Αλλά θυμήσου, ότι για να είναι η ευτυχία μου πλήρης, ανυπομονώ να σε δω ενωμένο με την κόρη μου το συντομότερο.» Λέγοντας αυτά, αγκάλιασε πάλι τον Αλαντίν, ο οποίος αποχαιρέτησε τον Σουλτάνο μ' ένα τόσο ευγενικό τρόπο, σαν να είχε μεγαλώσει και περάσει όλη του τη ζωή στην Αυλή.

Μόλις ο Αλαντίν γύρισε σπίτι, δεν έχασε χρόνο καλώντας πάλι το Τζίνι. Το διέταξε να χτίσει αμέσως το πιο μεγαλοπρεπές παλάτι που είδε κανείς στο μέρος που υπέδειξε ο Σουλτάνος.

Νωρίς το επόμενο πρωί εμφανίστηκε το Τζίνι, «Κύριε,» είπε, «το παλάτι σου τέλειωσε, έλα και δεξ αν είναι όπως το επιθυμείς.» Ύστερα σ' ένα λεπτό ο Αλαντίν είχε μεταφερθεί εκεί. Αυτό το βρήκε πολύ πιο όμορφο απ' όσο προσδοκούσε και τέλειο από κάθε άποψη. «Τζίνι,» είπε ο Αλαντίν, «ένα πράγμα απέμεινε για να επιθυμήσω και αυτό είναι ένα χαλί από το πιο φίνο

βελούδο, απλωμένο από την πύλη του Σουλτάνου ως αυτή την πόρτα, για να περπατήσει πάνω σ' αυτό η Πριγκίπισσα.» Και σ' ένα λεπτό αυτό έγινε.

Οι λέξεις δεν μπορούν να περιγράψουν την κατάπληξη του Σουλτάνου και όλης της οικογένειάς του στην όψη αυτού του λαμπρού παλατιού που έλαμπε στο μέρος που είχαν συνηθίσει να βλέπουν άδειο και γυμνό. Η Πριγκίπισσα αγαλλίασε βλέποντας το, και ο γάμος της με τον Αλαντίν διεξήχθη την ίδια ημέρα και η ευτυχία τους ήταν όσο γινόταν μεγάλη.

Για μερικούς μήνες αυτοί ζούσαν μ' αυτό τον τρόπο, ο Αλαντίν έδειχνε μεγάλη καλοσύνη στους φτωχούς της πόλης και ευχαριστώντας όλους με την γενναιοδωρία του. Αλλά σύντομα υπήρξε ένα τέλος σ' αυτά.

Ο Αλαντίν αγαπούσε πολύ το κυνήγι, και δεν περνούσε εβδομάδα που δεν έβγαινε χωρίς να κυνηγήσει, μερικές φορές πολύ μακριά από την πόλη.

Αυτό τον καιρό περίπου ο παλιός του εχθρός, ο Αφρικανός μάγος, ανακάλυψε με την βοήθεια της μαγικής του τέχνης ότι ο Αλαντίν ήταν υπερβολικά πλούσιος και πολύ αγαπητός και σεβάσμιος, αντί να είναι, όπως υπέθετε, νεκρός στην μαγεμένη σπηλιά. Αυτός γέμισε από οργή και ορκιζόμενος να καταστρέψει τον Αλαντίν, αυτός αμέσως ξεκίνησε για την Κίνα. Φτάνοντας εκεί, αυτός πήγε σ' ένα από τα μεγαλύτερα χάνια και εκεί άρχισε να μιλάει για τον Αλαντίν και τα θαύματα του παλατιού του. Μ' αυτό τον τρόπο έμαθε ότι ο Αλαντίν ήταν για κυνήγι και ότι δεν αναμενόταν να επιστρέψει σπίτι παρά σε τρεις ή τέσσερις ημέρες.

Ο μάγος πήρε τα μέτρα του αναλόγως και αγοράζοντας μια δωδεκάδα καινούργια λαμπερά λυχνάρια, τα έβαλε σ' ένα καλάθι και ξεκίνησε για το παλάτι του Αλαντίν. Φτάνοντας κοντά σ' αυτό, άρχισε να φωνάζει δυνατά, «Ποιος αλλάζει παλιά λυχνάρια με καινούργια;» Αυτό συγκέντρωσε ένα πλήθος από μεγάλους και παιδιά που γιουχαρίζαν και γελούσαν γύρω του, γιατί όλοι τους σκεφτόντουσαν ότι ήταν τρελός που έδινε τις καινούργιες του λάμπες αντί των παλαιών.

Παρόλα αυτά αυτός συνέχισε να φωνάζει, μέχρις ότου έφτασε κάτω από τα παράθυρα της Πριγκίπισσας, όταν όλες οι σκλάβες που την συνόδευαν έτρεξαν γελώντας να ερευνήσουν το δρόμο. «Ω!» είπε μια από τις σκλάβες, «έλα, άσε μας να ανακαλύψουμε αν ο γερό τρελός εννοεί ότι λέει. Υπάρχει ένα άσχημο παλιό λυχνάρι κρυμμένο στο διάζωμα του χωλ με τα είκοσι τέσσερα παράθυρα, θα βάλουμε ένα καινούργιο στην θέση του, αν ο γεροντάκος είναι πράγματι ειλικρινής.» Η Πριγκίπισσα έχοντας δώσει την άδεια, έστειλε μια από τις σκλάβες με το λυχνάρι στο μάγο, ο οποίος της έδωσε πρόθυμα το καλύτερο που είχε μεταξύ αυτών και αποσύρθηκε για να απολαύσει το θρίαμβο της εκδίκησης του.

Μόλις έφτασε η νύχτα, αυτός κάλεσε το Τζίνι του λυχναριού και το διέταξε να μεταφέρει τον ίδιο, το παλάτι και την Πριγκίπισσα στην πιο μακρινή γωνιά της Αφρικής. Η διαταγή εκτελέστηκε αμέσως.

Η σύγχυση και η οδύνη του Σουλτάνου ήταν τρομερή όταν ανακάλυψε ότι το παλάτι εξαφανίστηκε και η θυγατέρα του χάθηκε. Οι άνθρωποι έτρεχαν φοβισμένοι στους δρόμους και οι στρατιώτες στάλθηκαν προς αναζήτηση του Αλαντίν, ο οποίος δεν είχε ακόμη επιστρέψει από το κυνήγι.

Ο Αλαντίν πολύ γρήγορα συναντήθηκε μαζί τους και σύρθηκε μπροστά στο Σουλτάνο σαν εγκληματίας. Θα είχε αποκεφαλιστεί, δεν είχε ο Σουλτάνος να φοβηθεί μήπως εξοργίσει τους ανθρώπους από τους οποίους αγαπιόταν. «Πήγαινε, άθλιε!» φώναξε ο Σουλτάνος, «Σου χαρίζω τη ζωή, αλλά αν εσύ παρουσιαστείς ποτέ μπροστά μου πάλι, θα σε βρει ο θάνατος, εκτός αν σε σαράντα ημέρες μου φέρεις ειδήσεις για την κόρη μου.»

Ο Αλαντίν, δυστυχισμένος και ερειπωμένος, άφησε το παλάτι, χωρίς να γνωρίζει προς τα πού να στρέψει τα βήματα του. Τελικά αυτός σταμάτησε σ' ένα ρυάκι να πλύνει τα μάτια του που έτσουζαν από τα δάκρυα που είχε χύσει. Καθώς γονάτισε, το πόδι του γλίστρησε και αρπάζοντας σφιχτά ένα βράχο για να σωθεί από το πέσιμο, αυτός πίεσε το δαχτυλίδι του μάγου που ακόμα φορούσε στο δάχτυλό του. Και το Τζίνι του δαχτυλιδιού παρουσιάστηκε εμπρός του, λέγοντας, «Τι θα ήθελες;» - «Ω, παντοδύναμο Τζίνι,» φώναξε ο Αλαντίν, «φέρε πίσω το παλάτι στο μέρος που στεκόταν εχθές!»

«Αυτό που διατάξεις,» απάντησε το Τζίνι, «δεν ανήκει στις δυνάμεις μου, εσύ πρέπει να απευθυνθείς στο Τζίνι του λυχναριού γι αυτή την υπηρεσία.»

«Τότε σε διατάσσω,» είπε ο Αλαντίν, «να με μεταφέρεις στο μέρος που βρίσκεται.» Στη στιγμή ο Αλαντίν βρέθηκε δίπλα στο παλάτι του, το οποίο βρισκόταν σ' ένα λιβάδι όχι μακριά από μια παράξενη πολιτεία. Και η Πριγκίπισσα Μπαντρομπαλντούρ βάδιζε εκείνη τη στιγμή στο δωμάτιο της, θρηνώντας για το χαμό του. Κατά σύμπτωση πλησιάζοντας το παράθυρο, αυτή είδε τον Αλαντίν από κάτω και κάνοντάς του νόημα να κάνει ησυχία, αυτή έστειλε μια σκλάβο να τον φέρει μέσα από μια μυστική πόρτα. Αφού η Πριγκίπισσα και ο σύζυγός της φίλησαν ο ένας τον άλλον και έχυσαν πολλά δάκρυα, ο Αλαντίν είπε, «Πες μου, Πριγκίπισσά μου, τι έχει γίνει το παλιό λυχνάρι που είχα αφημένο στο διάζωμα της αίθουσας με τα είκοσι τέσσερα παράθυρα;»

Η Πριγκίπισσα του είπε μετά πως η σκλάβο της το αντάλλαξε μ' ένα καινούργιο και είπε πως ο τύραννος κάτω από την δύναμη του οποίου βρισκόταν, κουβαλούσε πάντοτε το λυχνάρι στον κόρφο του. Ο Αλαντίν ήταν τώρα σίγουρος ότι αυτό το πρόσωπο δεν ήταν κανείς άλλος παρά ο παλιός του εχθρός, ο Αφρικανός μάγος, ο οποίος έχοντας προκαλέσει την πτώση του, προσπαθούσε τώρα να επηρεάσει την Πριγκίπισσα να ξεχάσει τον Αλαντίν και να τον παντρευτεί.

Αφού μίλησαν για λίγο, αυτοί βρήκαν ένα σχέδιο για να πάρουν πίσω την λάμπα. Ο Αλαντίν επέστρεψε στην πόλη μεταμφιεσμένος σε σκλάβο, όπου αγόρασε μια σκόνη την οποία όταν κατάπινες προκαλούσε αμέσως τον θάνατο. Έπειτα η Πριγκίπισσα προσκάλεσε το μάγο να δειπνήσει μαζί της.

Καθώς αυτή ποτέ πριν δεν ήταν τόσο ευγενική μαζί του, αυτός χάρηκε πολύ με την ευγένεια της. Και ενώ αυτοί βρισκόντουσαν στο τραπέζι, αυτή διέταξε μια σκλάβα να φέρει δυο κύπελλα με κρασί τα οποία είχε παρασκευάσει προηγουμένως η ίδια αναμειγνύοντας μέσα την σκόνη και υποκρινόμενη ότι δοκιμάζει το ένα που αυτή κρατούσε στο χέρι της, ζήτησε από το μάγο ν' αλλάξουν κύπελλα, όπως ήταν η συνήθεια, καθώς είπε, μεταξύ των εραστών στην Κίνα. Αυτός χαρούμενα άρπαξε το ποτήρι και πίνοντας το περιεχόμενό του με μια ρουφηξιά, έπεσε αναίσθητος στο πάτωμα.

Ο Αλαντίν ήταν κοντά και άρπαξε το λυχνάρι από τον κόρφο του και τρίβοντας το βιαστικά, κάλεσε το Τζίνι, το οποίο μετέφερε στη στιγμή το παλάτι και όλα όσα περιείχε πίσω στο μέρος απ' όπου είχαν προέλθει.

Μερικές ώρες αργότερα, ο Σουλτάνος ο οποίος είχε σηκωθεί με το χάραμα της ημέρας για να δώσει διέξοδο στην θλίψη του, πήγε στο παράθυρο να κοιτάξει στο σημείο το οποίο περίμενε να δει άδειο και ακατοίκητο και τότε με απεριγράπτη χαρά, αυτός είδε το παλάτι του Αλαντίν να λάμπει στην θέση του. Αυτός κάλεσε τη φρουρά του και έτρεξε βιαστικά ν' αγκαλιάσει την κόρη του. Και κατά την διάρκεια όλης της εβδομάδας δεν ακουγόταν τίποτα άλλο παρά ο ήχος των τύμπανων, των τρομπετών, των κυμβάλων και όλων των ειδών μουσικές, γλεντώντας προ τιμήν της επιστροφής του Αλαντίν με την πριγκίπισσα.

Ύστερα από λίγο καιρό μετά απ' αυτό, ο Σουλτάνος πέθανε και ο Αλαντίν με την Πριγκίπισσα Μπαντρομπαλντούρ ανέβηκαν στον θρόνο. Αυτοί βασίλευσαν μαζί πολλά χρόνια και άφησαν πολλούς ευγενείς γιους και θυγατέρες πεθαίνοντας.